

GIRONA

Antoni Puigverd

Sobre Girona cau el pes de la història. Dos mil anys llargs que es condensen en un cos de pedra dens, comprimit i esplèndid, però que no han deixat una impressió de cansament o d'urbanitat envellida. Dos mil llargs anys farcits de duresa, de sofriment. Dos mil anys de resistència agònica que els romàntics i els castissos van considerar heroica i que, als contemporanis, ens semblen inevitables i dolorosos signes de la crueltat dels temps.

Girona va haver de resistir en el decurs de la seva història moltes invasions militars, setges duríssims, incendis, inundacions, fams, malalties contagioses. La crueltat dels homes sobre aquesta ciutat ha estat enorme, insidiosa i difícil d'entendre sota el focus de l'actual bonança. La ciutat va trigar molt a créixer. Les crueltats històriques la van deixar diverses vegades malmenada i anèmica. Cada esforç per créixer va ser decapitat. Només l'arribada de la industrialització, durant el segle XIX, va permetre una certa arrancada demogràfica. El perfil expansiu i la capitalitat regional que el visitant actual descobreix són molt nous. Durant els últims decennis, efectivament, i gràcies a una forta immigració, però també a una concatenació de factors culturals, administratius i comercials, Girona s'ha convertit en una ciutat efervescent, dinàmica i atractiva que està superant les antigues malures amb una alegria contagiosa, amb un excel·lent dinamisme, amb una passió molt mediterrània que manté amb el passat tràgic una relació purament estètica.

Sembla, per tant, que la història estigui compensant la ciutat pels llargs segles de penalitat i desgràcies. El fet és que tot el dramatisme que aquesta ciutat ha acumulat s'està reconvertint en bellesa, tal com simbòlicament demostra la transformació de la part que resta de les antigues muralles, símbol que van ser dels antics sofriments i

▲ PASSEIG DE LA MURALLA

Símbol dels antics sofriments de la ciutat, la muralla és ara un passeig elevat, originalíssim: un balcó obert a totes les amenitats visuals.

► CLAUSTRE

Bestiari fabulós, motius florals, inspiració clàssica i oriental: fantasia i refinament als capitells del claustre de Sant Pere de Galligants, on ara hi ha el Museu Arqueològic.

- MESTISSATGE CULTURAL

Els Banys àrabs són, en realitat, romànics. Però, certament, incorporen moltes influències: un edifici romànic que reproduïx les instal·lacions termals romanes, segons un model àrab.

► EL CUL DE LA LLEONA
Segons la tradició popular
“no és bon ciutadà de Girona
qui no ha fet un petó al cul de
la lleona”. La imatge col·locada
a la plaça de Sant Feliu és una
còpia de l’original del segle XII
que es conserva al Museu d’Art.

RACÓ AMABLE ►►
Sota la solemne pujada de
Sant Feliu, hi ha una font de
pedra, erosionada pels anys,
que conforma, en companyia
d’uns castanyers, un petit
espai ple d’amabilitat.

◀ L'ESCALINATA

És força més que un dinàmic i agosarat preàmbul de la Catedral. Quan els visitants l'ocupen, es converteix en un plató; quan és buida, suggereix el moviment i la desmesura de l'art.

▶ BARROC

La Girona antiga és medieval, però també barroca, plena de contrastos formals. La plaça de la Catedral, per exemple, tensada per una desmesurada escalinata i per l'enorme massa de la catedral.

► PRODIGIOSA NAU

La nau única de la catedral, la més ampla entre les gòtiques, provoca —tal com ha escrit Narcís-Jordi Aragó— una impressió “de singular potència i d’ingravidesa alhora”. La llum dels deliciosos vitralls d’època endolceix la formidable expansió de la pedra.

- COSMOVISIÓ

El *Tapis de la Creació* —que justifica una estada a Girona— representa, a través d'una fascinant combinació de figures i símbols, la visió medieval de la vida i del temps.

- RAFAEL MASÓ

Modernitzador de l'arquitectura gironina, influït per l'escola vienesa *Sezession*, Rafael Masó, que revaloritzava la ceràmica, la forja i el vidre com a elements constructius, va recrear l'antic casal dels Saliati idealitzant el passat gòtic.

- FOLKLORE FESTIU

Durant les Fires, una muntanya humana empeny la ciutat cap al cel diürn. Però en fer-se fosc, la pólvora, el foc i els diables folklòrics converteixen la ciutat nocturna en un felix infern mediterrani.

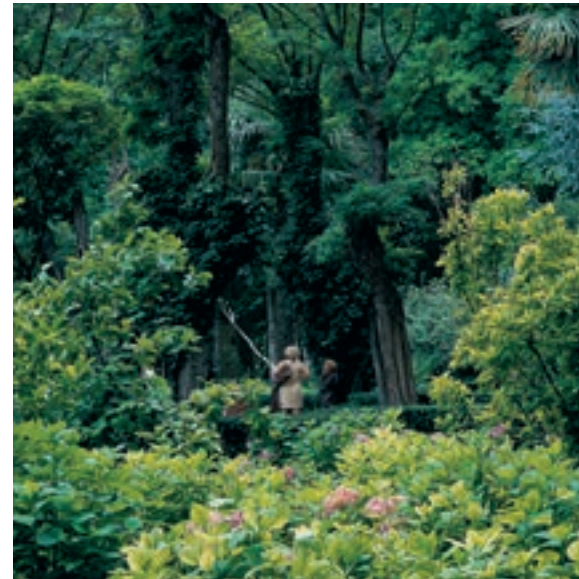
◀ EIFFEL A GIRONA ▶▶

Des d'aquest pont, l'últim que resta dels que va construir l'empresa del cèlebre autor de la torre de París, s'obtenen curioses perspectives de la façana acolorida de l'Onyar i dels grans edificis religiosos que la coronen.

► VERD

El jardí intern del Parc de la Devesa,
l'habitació verda de la ciutat.

◀ DEVESA DE TARDOR

“Per les clarianes dels plàtans es veia la metamorfosi dels núvols i l'encantament del cel baix —o del cel tendre, moll, lleugerament blau” (Josep Pla)